

**Concurs de admitere la Institutul Național al Magistraturii
septembrie 2019 - februarie 2020**

**PROCES-VERBAL
de motivare a soluțiilor date la contestațiile la barem la proba scrisă
de verificare a cunoștințelor juridice teoretice și practice**

**Drept penal și drept procesual penal
16 decembrie 2019**

Întocmit de subcomisia de soluționare a contestațiilor împotriva baremului stabilit pentru cele două probe scrise și împotriva punctajului de la testul grilă de verificare a cunoștințelor juridice, cu privire la contestațiile formulate de candidați, în baza art. 22 alin. (4) din Regulamentul privind concursul de admitere și examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, cu modificările și completările ulterioare, contestații referitoare la baremul stabilit pentru disciplina Drept penal și drept procesual penal.

Au fost formulate contestații la barem de către 27 candidați.

I. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu Subiectul I:

11 dintre candidați au solicitat fie să se fracționeze baremul, astfel încât să fie punctate și alte aspecte (deosebiri existente între infracțiunea continuă săvârșită cu intenție și infracțiunea continuată), fie să fie punctate conform baremului, alternativ, oricare patru deosebiri corect indicate între aceste două forme de unitate infracțională, iar nu numai acelea indicate în barem.

Contestațiile au fost respinse.

Astfel, unii candidați nu au motivat contestațiile prin indicarea și a altor deosebiri relevante între instituțiile analizate (ceea ce justifică respingerea contestațiilor respective).

Dimpotrivă, alți candidați au precizat, în contestațiile formulate, astfel de deosebiri suplimentare care pot fi identificate între infracțiunea continuă comisă cu intenție și infracțiunea continuată.

Față de contestațiile în cauză, se impune precizarea potrivit căreia comisia de contestații a apreciat că stabilirea aspectelor ce vor fi punctate și a cerințelor motivării reprezintă atributul exclusiv al comisiei de elaborare a subiectelor (soluții formulate în acest sens pot fi identificate și în trecut, în rezolvarea altor contestații la examene/concursuri organizate de CSM/INM).

În asentimentul acestei decizii, comisia de contestații observă că deosebirile reținute de comisia de elaborare a subiectelor reprezentau deosebiri corecte și esențiale (principale) în considerarea subiectului formulat. În ipoteza unui asemenea subiect/a unei asemenea cerințe, comisia de contestații apreciază, în asentimentul baremului stabilit de către comisia de elaborare a subiectelor, că tratarea subiectului trebuie să urmărească cât mai multe deosebiri din cele posibile, evident, cu prioritate pe cele care se impun, în mod obiectiv, ca fiind mai importante (principale/esențiale/de bază), fiind atributul comisiei de elaborare a subiectelor și de stabilire a baremului câte și care dintre acestea vor fi punctate (respectiv cum vor fi punctate, în ipoteza unui barem inegal stabilit). Atât timp cât soluțiile reținute și punctate nu sunt în sine incorecte, precum nici dintre cele mai puțin evidente dintre cele posibile, comisia de contestații nu apreciază că se impune modificarea baremului, motiv pentru care respinge contestațiile.

În plus, este de reținut că unele dintre deosebirile suplimentar relevate de către unii candidați decurg, în mod firesc/logic din deosebiri punctate în barem, ceea ce ar face redundantă punctarea lor alternativă celor deja stabilite în barem (și nu ar justifica nici fracționarea excesivă a punctajului). Spre exemplu, împrejurarea că termenul de prescripție a răspunderii penale începe să curgă, în cazul infracțiunii continue, de la momentul încetării acțiunii sau inacțiunii, iar în cazul infracțiunii continuate, de la data ultimei acțiuni sau inacțiuni (conform dispozițiilor din art. 154 alin. 2 C. pen.) este o consecință firească a împrejurării că infracțiunea continuă este o formă a unității naturale de infracțiuni, respectiv că infracțiunea continuată este o formă a unității legale de infracțiune (aspect punctat în barem la punctul 1), ceea ce conduce la împrejurarea că infracțiunea continuă are un element material format dintr-o unică acțiune/inacțiune, iar infracțiunea continuată are un element material format dintr-o pluralitate de acțiuni/inacțiuni (ceea ce s-a punctat în barem la punctul 2). Dintr-un alt unghi de abordare a problemei, momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale în cazul infracțiunii continue, respectiv în acela al infracțiunii continuate apare, oricum, mai degrabă ca o asemănare, decât ca o deosebire între cele două, căci, practic, în ambele cazuri, acest moment este cel al epuizării (art. 154 alin. 2 C. pen.), iar nu cel al consumării, ca în cazul infracțiunii progresive (art. 154 alin. 3 C. pen.). Or subiectul solicita evidențierea deosebirilor, iar nu și a asemănarilor între cele două forme de manifestare a unității de infracțiune.

De asemenea, o altă deosebire indicată de unii candidați, respectiv împrejurarea că infracțiunea continuă cunoaște două forme de manifestare (infracțiune continuă permanentă și infracțiune continuă succesivă), în timp ce infracțiunea continuată nu cunoaște subclasificări, este implicit punctată în barem, la punctul nr. 3.

În plus, o altă pretinsă deosebire invocată, anume că infracțiunea continuă se poate comite în formă continuată, în timp ce infracțiunea continuată nu se poate comite în formă continuă, nu poate fi admisă în acest context, din moment ce premisa este discutabilă: astfel, de principiu, nu se poate discuta despre „formă continuă” de săvârșire a unei infracțiuni, așa cum se poate discuta despre formă continuată de comitere a unei infracțiuni, tocmai pentru că infracțiunea continuată este o formă de săvârșire a unor infracțiuni care, originar, se înscriu într-o altă modalitate de manifestare a unității infracționale (este o formă survenită/conjuncturală de comitere a unei infracțiuni), iar infracțiunea continuă nu este doar o formă de comitere a unor infracțiuni, ci chiar o modalitate originară de manifestare a unității de infracțiune (ca regulă, o infracțiune fie este, fie nu este, prin natura ei, continuă, ceea ce nu se poate spune despre infracțiunea continuată).

O altă deosebire suplimentară invocată de către un candidat, anume că infracțiunea continuată este expres reglementată de lege, în timp ce infracțiunea continuă nu este, deși corectă, nu reprezintă o chestiune de esență în comparația pe fond a celor două instituții, care să justifice modificarea baremului elaborat inițial.

O altă deosebire suplimentară propusă de unii candidați, anume momentul consumării celor două infracțiuni, vizează o alternanță între momentul consumării infracțiunii în sine și momentul consumării formei continuate de săvârșire a unei infracțiuni (de la data existenței a cel puțin două acțiuni/inacțiuni, în condițiile infracțiunii continuate). Or, este firesc ca infracțiunea continuă să nu poată suține o asemenea discuție, tocmai deoarece ea nu reprezintă o formă de comitere a unei infracțiuni, precum infracțiunea continuată, astfel încât termenii comparației sunt, în acest caz, eterogeni (iar nuanța este extrem de sensibilă, nejustificând modificarea baremului inițial, care a vizat, în mod evident, principalele deosebiri dintre cele două instituții).

Aceeași este și situația referirii la tentativă, separat în raport de infracțiunea în sine, respectiv de forma (continuată) în care se comite aceasta (nuanța, deși corectă în sine și indicată, ca atare, într-o parte a doctrinei. nu e aptă de punctare în acest context, deoarece infracțiunea continuă, nefiind o formă de comitere a unei infracțiuni, nu poate susține discuția cu privire la imposibilitatea tentativei la respectiva formă de săvârșire a infracțiunii, așa cum este posibilă discuția în raport de infracțiunea continuată).

Problema subiectului pasiv în cazul infracțiunii continuate este, după cum se știe, nuanțată și dificil de generalizat, în urma Deciziei nr. 368/2017 a Curții Constituționale cu privire la art. 35 alin. 1 C. pen., așadar lipsa punctării aspectelor referitoare la aceasta este de înțeles.

Afirmația menținerii calității participantului pe întreaga durată de comitere a unei infracțiuni continue, ca posibilă deosebire față de ipoteza infracțiunii continuate, unde rolurile participanților se pot modifica/schimba pe parcursul săvârșirii faptei, este o generalizare discutabilă, putând fi imaginate ipoteze în care este o afirmație inexactă (spre exemplu, dacă o persoană o instigă pe alta să închidă un terț într-un dulap, ținând cu propriul corp închisă ușa acestuia, pentru ca victima să nu poată fugi, dar, după câteva minute, autorul obosind, instigatorul se oferă să schimbe rolurile,

astfel încât instigatorul inițial ține cu propriul corp închisă ușa dulapului, în timp ce autorul inițial stă de pază pentru a nu interveni cineva în ajutorul victimei, există o infracțiune continuă de lipsire de libertate în mod ilegal în cazul căreia rolurile participanților au fost modificate pe parcurs, ceea ce este posibil și în cazul infracțiunii continuate).

II. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu Subiectul II:

II.1. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu întrebarea 1:

Comisia constată că în legătură cu această întrebare au fost formulate contestații care evocă mai multe aspecte.

5 dintre candidatii contestatari au solicitat să se constate că faptele nu ar trebui încadrate în infracțiunea de tâlhărie, ci în infracțiunea de furt aflată în concurs cu o altă infracțiune (fie lipsire de libertate în mod ilegal, fie amenințare). Contestațiile sunt neîntemeiate.

În ceea ce privește pretinsa inexistență a infracțiunii de tâlhărie, se constată că situația de fapt relevată de speță este: „AA l-a rugat pe CC să îl țină pe VV, iar în timp ce acesta era imobilizat, CC ținându-i un cuțit la gât, AA l-a căutat în buzunare, pentru a vedea dacă are o legitimație. AA a găsit doar un telefon scump, pe care l-a luat, spunându-i lui CC că acela va fi cadoul său pentru cei 22 de ani tocmai împliniți.”

Așadar, în contextul exercitării unor acte de amenințare asupra victimei, inculpații au luat din posesia sa un telefon mobil fără consimțământul acestuia, în scopul însușirii pe nedrept. Împrejurarea că făptuitorii nu aveau cunoștință la momentul inițial despre existența telefonului mobil în buzunarul victimei, precum și împrejurarea că amenințările nu au avut la momentul inițial drept scop luarea unui asemenea bun sunt lipsite de relevanță pentru încadrarea juridică a faptelor în infracțiunea de tâlhărie. Amenințările exercitate au profitat în mod obiectiv și subiectiv însușirii telefonului de către făptuitori.

În plus, în literatura de specialitate se recunoaște și existența intenției supravenite (subsecvente), aceasta fiind cea „care se realizează pe parcursul comiterii faptei” (F. Streteanu, D. Nițu, Drept penal. Partea generală, vol. I, edit. Universul Juridic, 2014, pag. 327). De asemenea, existența intenției supravenite în spețe similare este recunoscută și în jurisprudență. Se cuvine a fi subliniat faptul că între acțiunea de amenințare și acțiunea de luare a bunului mobil nu există o ruptură faptică, un hiatus.

Pentru argumentele anterioare, se constată că nu se va reține o infracțiune autonomă de furt, ci însușirea telefonului mobil intră în elementul material complex al infracțiunii de tâlhărie calificată.

Un candidat a solicitat să se constate că în concurs cu infracțiunile de tâlhărie calificată și omor calificat ar trebui reținută și infracțiunea de lipsire de libertate în mod ilegal. Contestația este neîntemeiată.

La nivel teoretic, infracțiunea de lipsire de libertate în mod ilegal poate intra în concurs real cu infracțiunea de tâlhărie, însă numai în acele situații în care privarea de libertate a victimei nu are legătură (nici obiectivă, nici subiectivă) cu săvârșirea tâlhăriei. După cum se reține atât în doctrină, cât și în jurisprudență, privarea de libertate a victimei aflată în legătură cu tâlhăria (fie anterioară luării bunului, fie concomitentă luării bunului, fie ulterioară luării bunului, dacă s-a realizat în scopul asigurării scăpării) se absoarbe în această din urmă infracțiune.

Luând în considerare și cele arătate mai sus, respectiv incidența în speță a unei intenții supravenite, se reține că lipsirea de libertate a victimei, prin amenințări, intră în elementul material al infracțiunii complexe de tâlhărie.

Alți 2 candidați au contestat gradul de argumentare prezentat în barem și au apreciat ca fiind excesivă o asemenea argumentare. prin raportare la timpul acordat pentru soluționarea subiectelor, care nu a fost cunoscut de candidați și la modelul de barem publicat de Institutul Național al Magistraturii în luna august 2019.

Comisia de contestații a apreciat că stabilirea aspectelor ce vor fi punctate și a cerințelor motivării reprezintă atributul exclusiv al comisiei de elaborare a subiectelor. Totodată, s-a constatat că este nefondată critica referitoare la insuficiența timpului acordat pentru rezolvarea subiectelor și la necunoașterea acestuia de către candidați, timpul recomandat pentru rezolvarea fiecărui subiect fiind menționat în cuprinsul subiectelor, în raport de cerințele specifice fiecăruia dintre acestea.

Nefondată este și critica referitoare la gradul de argumentare cerut, în raport cu modelul de barem publicat de Institutul Național al Magistraturii în luna august 2019. Astfel cum s-a menționat în anunțul publicat pe site-ul Institutului Național al Magistraturii odată cu setul de subiecte, acesta din urmă are caracter strict orientativ, comisia de elaborare a subiectelor fiind liberă să aleagă forma și numărul subiectelor, precum și timpul de desfășurare a probei, în condițiile prevăzute de Regulament.

Referitor la contestațiile care au evidențiat că în speță operează cauza de nepedepsire a împiedicării săvârșirii infracțiunii (art. 51 C. pen.), iar nu aceea a împiedicării producerii rezultatului (art. 34 C. pen.), dată fiind calitatea de coautor, iar nu de autor, a lui CC, acestea sunt întemeiate și urmează a fi admise.

După cum este cunoscut, diferența dintre cauzele de nepedepsire a tentativei reglementate potrivit art. 34 C. pen., respectiv art. 51 C. pen., rezidă în calitatea celui care beneficiază de acestea: autorul (sau toți coautorii) în cazul art. 34 C. pen., respectiv unul/unii dintre participanți, dar nu toți (inclusiv unul dintre coautori), în cazul art. 51 C. pen. Așadar, referirea corectă este cea care se face, în speță, la cauza de impunitate reglementată de prevederile art. 51 C. pen. (împiedicarea

săvârșirii infracțiunii), iar nu la aceea din art. 34 (împiedicarea producerii rezultatului – problema desistării este, evident, exclusă, *ab initio*, tentativa fiind perfectă). Prin urmare, s-a decis admiterea contestațiilor și acordarea punctajului aferent (0.5 puncte) și celor care au indicat (corect) existența cauzei de nepedepsire prevăzută de art. 51 C. pen. (împiedicarea săvârșirii infracțiunii). Pe de altă parte, s-a decis acordarea punctajului și pentru cei care, așa cum se dispunea în baremul inițial, au indicat existența împiedicării producerii rezultatului (art. 34 C. pen.), deoarece, pe de o parte, în esență, condițiile de reținere a acestor cauze de nepedepsire a tentativei sunt, pe fond, aceleași, iar, pe de altă parte, la elaborarea subiectului nu a fost avută în vedere identificarea de către candidați a diferențelor dintre cele două cauze de nepedepsire, ci a condițiilor de reținere a acestora.

Desigur, ipoteza desistării fiind evident exclusă, s-a decis, prin urmare, ca punctajul de 0,50 să fie acordat tuturor candidaților care au reținut pentru CC existența unei cauze de nepedepsire a tentativei perfecte (indiferent de terminologia folosită, respectiv *împiedicarea producerii rezultatului sau împiedicarea săvârșirii infracțiunii*), în sensul că acesta nu va răspunde pentru tentativă la infracțiunea de omor (în calitate de coautor), întrucât contribuția sa la salvarea vieții victimei a fost voluntară, efectivă și s-a realizat înainte de descoperirea faptei.

II.2. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu întrebarea 2:

Unul dintre candidați a criticat punctajul acordat pentru reținerea concursului de infracțiuni în cazul lui CC, arătând că faptele săvârșite de acesta se află în pluralitate intermediară cu fapta comisă anterior, pentru care i s-a aplicat o măsură educativă ce nu a fost pusă în executare, cu consecința aplicării regimului sancționator al pluralității intermediare.

Comisia de contestații a apreciat contestația nefondată, în raport de împrejurarea că, astfel cum rezultă din datele speței, faptele săvârșite de CC la data de 17.09.2018 sunt concurente cu fapta săvârșită anterior, hotărârea prin care i s-a aplicat o măsură educativă ce nu a fost pusă în executare fiind rămasă definitivă la data de 15.10.2018, toate faptele reținute în sarcina acestuia fiind, prin urmare, săvârșite înainte de pronunțarea vreunei hotărâri definitive cu privire la vreuna dintre acestea.

II.3. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu întrebarea 3:

Unul dintre candidați a criticat modalitatea în care a fost punctată rezolvarea punctului 3 în raport de punctul 1 al subiectului, solicitând acordarea punctajului și persoanelor care au tratat subiectul 3 pur teoretic, fără a avea în vedere infracțiunile reținute la punctul 1.

Comisia de contestații a apreciat contestația nefondată, având în vedere că din enunțul punctului 3 reiese că, la rezolvarea acestuia, candidații ar fi trebuit să aibă în vedere încadrarea juridică a

faptelor săvârșite de AA, conform punctului I al subiectului, inclusiv din perspectiva pluralității de infracțiuni și a pluralității de infractori. Acest aspect este evident, în condițiile în care candidaților li s-a cerut să arate motivat cum se va calcula pedeapsa rezultantă.

III. Cu privire la contestațiile formulate în legătură cu Subiectul IV:

Au fost formulate contestații de către 11 candidați.

Din analiza contestațiilor se constată că unii candidați au contestat corectitudinea încălcărilor cuprinse în barem și punctate ca atare, respectiv:

- necitirea actului de sesizare, fără a se spune nimic referitor la acest aspect;

Referitor la această chestiune, trebuie subliniat că, în dispozițiile 374 C.proc.pen., este reglementată procedura care trebuie urmată de către instanță la primul termen de judecată la care procedura de judecată este legal îndeplinită și cauza se află în stare de judecată. Așadar, la acest termen, primul act procesual îl reprezintă dispoziția președintelui completului de judecată de a se da citire actului prin care s-a dispus trimiterea în judecată sau de a se face o prezentare succintă a acestuia. Susținerea candidatului în sensul că, din datele speței, nu rezulta nici un aspect referitor la "citirea sau omisiunea citirii actului de sesizare", nu poate fi reținută, întrucât tocmai aceasta era cerința, respectiv de a se identifica încălcarea dispozițiilor Codului de procedură penală. Or, în cauza respectivă, instanța a omis să facă aplicarea dispozițiilor art. 374 alin. (1) C.proc.pen.;

- citarea inculpaților și a persoanei vătămate pentru termenul din 12 noiembrie 2019;

Citarea inculpaților și a persoanei vătămate pentru termenul din 12 noiembrie 2019 reprezintă o încălcare a dispozițiilor art. 353 alin. (2) C.proc.pen., care prevăd că, în situațiile respective, părțile și persoana vătămată nu se mai citează pentru termenele ulterioare. Astfel că, citarea acestora pentru termenul din 12 noiembrie 2019 constituie o încălcare a dispozițiilor amintite, chiar dacă prin aceasta nu se produce o vătămare persoanelor respective.

Alți candidați au contestat omisiunea punctării de către comisia de elaborare a subiectelor și a altor greșeli care puteau fi identificate din datele speței, respectiv:

- judecarea în ședință publică, deși, fiind o cauză cu minori, judecarea cauzei trebuia să se facă în ședință nepublică;
- nerespectarea ordinii în care s-a acordat cuvântul participanților la termenul din 15 octombrie 2019, conform dispozițiilor art. 376 C.proc.pen.;

- amânarea cauzei la termenul la 12 noiembrie 2019 față de lipsa relațiilor solicitate Institutului de Medicină Legală;
- nemenționarea reprezentatului legal și nu doar a părinților, ca persoane care trebuiau citate la cele două termene;
- lipsa procurorului la ședința de judecată, întrucât la termenul din 12 noiembrie acesta nu a răspuns la ”apelul cauzci”;
- omisiunea punerii în discuție a schimbării încadrării juridice, conform art. 386 alin. (1) C.proc.pen., privind reținerea circumstanței agravante a săvârșirii infracțiunii de către un infractor major împreună cu un minor;
- neinvocarea, din oficiu, de către instanță, a lipsei citării serviciului de probațiune;
- amânarea în mod greșit a cauzei pentru lipsa inculpatului AA, având în vedere că, la termenul din 12 noiembrie, s-a prezentat apărătorul ales al acestuia, și nu a fost formulată o astfel de cerere;
- neaplicarea la niciunul dintre termene a dispozițiilor art. 504 și următoarele C.proc.pen.;
- neprezentarea mijloacelor materiale de probă în fața instanței, conform art. 384 C.proc.pen.;
- în mod greșit instanța a luat act de poziția inculpatului de a se judeca potrivit procedurii recunoașterii învinuirii, având în vedere că această opțiune a fost exprimată de apărătorul ales al acestuia și nu personal de către inculpat;
- în mod eronat, la termenul din 15 octombrie, s-a acordat cuvântul mai întâi procurorului, fără a se cunoaște care este procedura de urmat (obișnuită sau simplificată);
- omisiunea invocării de către instanță a lipsei asistenței juridice a inculpaților în faza de urmărire penală sau a procedurii de cameră preliminară.

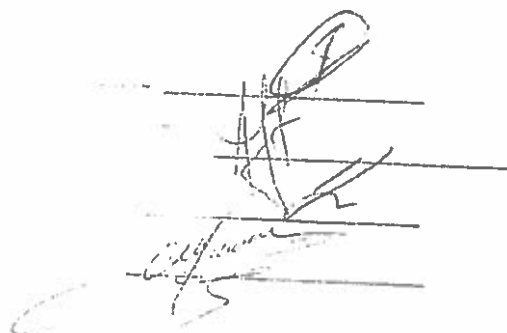
Preliminar, precizăm că stabilirea aspectelor ce vor fi punctate reprezintă atributul exclusiv al comisiei de elaborare a subiectelor. Competența comisiei de contestații este limitată la verificarea corectitudinii acestui punctaj exclusiv prin prisma criticilor formulate de candidați. Aceasta poate modifica baremul inițial, dar numai respectând aceste limite, astfel că punctarea unor aspecte noi, care nu au fost avute în vedere de comisia de elaborare a subiectelor, excedează competenței sale.

Chiar și în aceste condiții, se constată că unele critici nu sunt întemeiate întrucât:

- potrivit art. 509 alin. (2) C.proc.pen., în cauzele cu minori ședința de judecată este nepublică, iar potrivit art. 510, când în aceeași cauză sunt mai mulți inculpați, dintre care unii minori și alții majori, și nu este posibilă disjungerea, judecata are loc potrivit art. 507 alin. (1) – de judecători anume desemnați – și după procedura obișnuită. Așadar, în speța de față, fiind un inculpat minor și un inculpat major, întrucât cauza nu putea fi disjunsă (potrivit mențiunilor făcute), judecata trebuie să se facă în ședința publică. Prevederile alin. (2) ale aceluiași articol – 510 –, care fac trimitere la dispozițiile privitoare la procedura în cauzele cu minori, nu se referă la felul ședinței

- de judecată, ci la procedura de judecată (persoanele care trebuie citate, referatul de evaluare etc.);
- dispozițiile art. 376 C.proc.pen. stabilesc ordinea în care se efectuează actele de cercetare judecătorească, respectiv ordinea administrării probelor, în speță, a audierii persoanelor, și nu ordinea în care se ia cuvântul privitor la anumite aspecte supuse dezbaterilor;
 - dispozițiile art. 508 alin. (1) C.proc.pen. menționează expres persoanele care se citează la judecată, iar dintre acestea, nu toate au calitatea de reprezentant legal al inculpatului minor;
 - dispozițiile art. 358 alin. (1) C.proc.pen. fac referire doar la apelul părților și al persoanelor citate. Procurorul participă la ședințele de judecată conform art. 363 C.proc.pen. Oricum, din datele speței, rezultă că acesta a participat la ședințele de judecată, acordându-i-se cuvântul asupra aspectelor supuse dezbaterii;
 - încuviințarea probelor în circumstanțiere pentru inculpatul AA nu atrage o schimbare a încadrării juridice pentru acesta, așa încât, faptul că nu s-a pus în discuție schimbarea încadrării juridice cu privire la o eventuală reținere a unor circumstanțe atenuante, nu constituie o omisiune/încălcare a dispozițiilor legale de către instanță;
 - prezentarea mijloacelor materiale de probă, conform art. 384 C.proc.pen., se referă la acelea care nu au fost administrate (ridicate și atașate la dosar) anterior, întrucât nu au fost cunoscute. Așadar, obiectele ce constituie mijloace materiale de probă sunt atașate la dosarul de urmărire penală și înaintate instanței de judecată;
 - instanța a luat act inițial de poziția inculpatului AA de a se judeca potrivit procedurii recunoașterii învinuirii, exprimată prin apărătorul ales al acestuia, după care inculpatul și-a exprimat personal intenția de a recurge la această procedură, conform dispozițiilor art. 375 alin. (1) C.proc.pen.;
 - din datele speței nu rezulta că inculpații nu ar fi beneficiat de asistență juridică în faza de urmărire penală sau a camerei preliminare.

Comisia de contestații,

The image shows a handwritten signature in black ink, which appears to be 'C. I. I.', written over a horizontal line. Below this, there is a circular stamp or seal, also containing some illegible text or a signature. The entire mark is positioned in the lower right quadrant of the page.